

En real utblåsning

Gamle og nyere klassikere for brass band

I 1943 skrev Arnold Schönberg en komposisjon for blåserorkester – trolig for å tjene litt penger i det amerikanske eksilet. Han var strålende fornøyd med resultatet. I et brev til en bekjent skrev han: «Det er en slik komposisjon man skriver for å dyrke sin egen virtuositet, og, på den annen side, for å gi en spesiell gruppe musikkelskere – i dette tilfellet korpse – noe bedre å spille. Jeg kan forsikre deg – og jeg tror jeg kan bevise det – at dette stykket teknisk sett er et mesterverk.»

Schönbergs selvfølelse var det aldri noe i veien med. Men faktisk hadde han et poeng her. Hans «Theme and Variations» for blåserkorps er en vakker, liten perle, en virtuos komposisjon der den strenge tolvtonemusikkens mester viser nye sider av seg selv. Verket er formulert i et melodisk, fritonalt tonespråk og Schönberg lokker de flotteste klangfarger ut av blåserne.

Vi hører det på den fine, nye platen med dirigenten Ingar Bergby og Kongelige norske marines musikkorps. Her er det også blåsermusikk av to andre sentrale 1900-tallsmodernister. Paul Hindemith er representert med et av sine pedagogiske konsertstykker fra 1920-tallet og «Symphony in B flat» fra 1951. I tillegg hører

KLASSISK

Symphonies of Wind Instruments

Ingar Bergby
Royal Norwegian Navy Band
2L

123456

vi Igor Stravinskij's «Symphonies d'instruments à vent» fra 1920 – hvis engelske tittel har gitt platen navn.

Marinemusikken spiller disse stykkene feiende flott med blank, homogen messingklang og gnistrende soloinnsatser. Og har god sans både for det kantede, grove uttrykket i Hindemiths «bruksmusikk» og for den rytmiske intensiteten og kompleksiteten hos Stravinskij.

I tillegg får vi høre en av den norske blåsermusikkens nyere klassikere: Platen slutter med en frisk versjon av Rolf Wallins finurlige «Changes» fra 1984.

PETER LARSEN